

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘCI6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

Curtea de apel din București, s. III : Ștefan Colfescu cu Varvara D. Moiescu și alții, cu o adnotațiune de d. Gr. V. Maniu.

Tribunalul județului Ilfov, s. I : G. Ioanid cu N. Ioanid.

Lămurire.—Bibliografie.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția III

Audiența de la 29 Noembrie 1900

Președinția D-lui C. R. MANOLESCU, Președinte

Ștefan Colfescu cu Varvara D. Moiescu și alții

Decisiunea civilă No. 245/900

Dotă.—Legiuirea Caragea.—Dreptul de preferință al femeii față de cel-alți creditori ai bărbatului.—Dacă și da și dreptul de urmărire în mâna terților achisitori.—Dispozițiile noului Cod civil.—Inscripție ipotecară.—Dreptul de urmărire.—(Art. 23, Partea III, Cap. VIII Codul Caragea; art. 1754 și 1815 Codul civil).

Sub legiuirea Caragea femeia măritată avea o preferință ocultă asupra întregii averi a bărbatului în virtutea căreia, când venea în concurs cu alți creditori, era îndreptățită de ași lua cu preferință zestrea.

Acest drept de preferință nu se putea exercita de cât atât cât averea era în proprietatea soțului; îndată însă ce acesta înstrăina această avere, soția nuși mai putea exercita dreptul său de preferință în contra terților achisitori, întru cât nu avea nici un drept de urmărire.

Legiuitorul Codului civil găsind că sistemul de protecțiune dat femeii măritate de legiuirea Caragea, în ceea ce privește zestrea, e prea slab, și voind să asigure mai bine zestrea femeilor măritate sub imperiul acelei legiuiri, a prescrip ca în timp de un an de la promulgarea Codului civil, dânsule să ia o inscripțiune ipotecară asupra averii soțului, dându-le ast-fel posibilitatea de a dobândi și dreptul de urmărire.

S'au ascultat d-l avocat I. A. Brătescu din partea oponentului în susținerea motivelor de opozițiune, și

Pe d-l avocat Em. Pantazi din partea intimaților în combateri;

Curtea,

Asupra opozițiunii făcute de Ștefan Colfescu în contra decisiunii acestei Curți cu No. 9 din 1898;

Având în vedere că oponentul Ștefan Colfescu, reclamantul înaintea primei instanțe, a chemat în judecată pe Varvara D. Moiescu, născută P. Mareș, și pe Dimitrie Moiescu, soț pentru autorizare, pe Dimitrie P. Mareș, Constantin P. Mareș și Maria P. Mareș, ca moștenitori ai decedatului P. Mareș, și a cerut ca să fie condamnați săși plătească suma de 3000 galbeni cu procente și cheltueli, sumă care reprezintă dota decedatei sale mame Zoe Colfescu;

Având în vedere că Ștefan Colfescu a prezentat în opoziție la apel, când pentru prima oară și-a susținut pretențiunile : a/ copie de pe foaia de zestre, legalizată de tribunalul Vlașca și trecută în registrele acestui tribunal la No. 8 din 1862, din care se constată că mama sa Zoe, la trecerea ei în căsătorie cu Teodor Colfescu, a fost înzestrată cu suma de 3000 galbeni; b/ copie de pe actul de vânzare, autentificat de tribunalul Vlașca la No. 91 din 1872, din care se constată că Teodor Colfescu a vândut lui G. Protopopescu, pentru prețul de 14600 galbeni, moșia Crevenicu Mare, ceși zice și Colfeasca; c/ copie de pe actul de vânzare autentificat de același tribunal la No. 134 din 1882, din care se constată că G. Protopopescu a vândut, pentru prețul de 200000 lei, moșia Crevenicu, ceși zice și Colfeasca, lui P. Mareș, autorul intimațiilor, și a pretins ca în virtutea principiului pus în art. 23, partea III, capit. VIII din Codul Caragea, sub al cărui regim s'a făcut înzestrarea, are drept de a cere zestrea mamei sale din valoarea moșiei Crevenicu;

Considerând că ast-fel fiind pusă cestiunea, urmează a se ști care este natura și întinderea dreptului ce femeia măritată sub imperiul Codului Caragea avea asupra averii bărbatului;

Considerând că, din spiritul și litera art. 23, partea III, cap. VIII Codul Caragea «zestrea se protomisește celor cu zalog după nuntă împrumutătorii», rezultă în mod neîndoelnic că femeia măritată avea într-adevăr o preferință ocultă asupra întregii averi a bărbatului, în virtutea căreia, când venea în concurs cu alții creditori, era îndreptățită de ași lua cu preferință zestrea;

Considerând însă că, întru cât imobilul din valoarea căruia oponentul voește să și îndestuleze pretențiunile, nu mai este în patrimoniul înzestratului, cestiunea de a se ști este dacă în virtutea art. 23, partea III, cap. VIII Codul Caragea, femeia măritată sub regimul aceluși Cod avea dreptul de a urmări imobilul bărbatului în mâinile unui terțiu achisitor;

Considerând că din termenii precisi ai acestui text de lege, rezultă virtual că femeia măritată nu avea de cât dreptul de preferință pentru zestre în concurs cu creditorii bărbatului, ast-fel rămâne constatat că bărbatul poate înstreina imobilul său liber de ori-ce sarcină, înstrăinare la care femeia nu se poate opune, și din momentul ce imobilul a eșit din patrimoniul bărbatului, nu are femeia dreptul a urmări acest imobil în mâinile terțului achisitor;

Considerând că legiuitorul Codului civil, găsind că sistemul de protecțiune dat femeii măritate, în ceia-ce privește zestrea, este prea, slab a îndatorat-o prin dispozițiunile art. 1815 din Codul civil, de a lua, în termen de un an, inscripțiune ipotecară, conform dispozițiunilor art. 1754 din Codul civil, dându-i astfel posibilitatea de a dobândi și dreptul de urmărire;

Considerând că oponentul nu dovedește că mama sa, ale cărei drepturi le invoacă, s'a conformat acestei dispozițiuni, nu poate nici în virtutea noiei legi, a exercita urmărirea în mâna terților achisitori;

Considerând că oponentul, în susținerea pretențiunilor, a mai cerut ca să se cheme la interogator toți intimații, ca să dovedească că aveau cunoștința de privilegiul ocult;

Considerând că, chiar dacă ar mărturisii că știașă că autorul lor datora zestrea, această mărturisire nu poate folosi oponentului, de oare-ce bărbatul era liber să și înstrăineze imobilul liber de orî-ce sarcină, deci interogatoriul este fără interes;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge opozițiunea, etc.

(ss) C. R. Manolescu, Sc. Popescu, V. Râmnicianu, T. T. Djuvara, D. Giuvaru.

Adnotațiune.— Dreptul pe care femeia îl are pentru garantarea zestre sale cu din averea bărbatului la desfacerea căsătoriei, este el un simplu drept de *protie* (preferență), sau legiuitorul Caragea inspirat de legislațiunea lui Justinian și a lui Napoleon, a introdus o adevărată ipotecă ocultă și generală peste averea bărbatului, pentru chezașuirea femeii zestrașe?

Cestiunea este de mult controversată și în *Gazeta Tribunalului* găsim o veche jurisprudență în care Tribunalul Ilfov, la 22 Noembrie 1861, întemeindu-se pe înțelesul ce dânsul acordă paragrafului XXIII din Capul VIII, partea III al Codului Caragea, decide că acest drept constituie o desevârșită ipotecă ce isbește în starea nemișcătoarelor bărbatului, nu numai întru cât ele se găsesc în patrimoniul său, dar și chiar când acele imobile s'ar fi înstrăinat de către bărbat. Temeiul pe care să reazămă această jurisprudență nu răsare din vre-un text al legii, ci să sprijină pe considerentul că «dacă o asemenea ipotecă ar înceta în caz ce bărbatul își înstrăinează averea sa nemișcătoare, garanția atribuită de lege femeii măritate, ar deveni atunci ilusorie» (No. 42 din 13 Decem. 1861, pag. 356).

Ilusorie sau nu, aceasta era legiuirea în dreptul roman, care consfințea femeii un simplu drept de privilegiu asupra bunurilor bărbatului, pentru restituirea dotei. Numai cu mult în urmă Justinian prin trei constituțiuni consecutive, concede femeii pentru recuperarea dotei sale o nemărginită *ipotecă* generală și *privilegiată*, față de toți creditorii chirografari sau ipotecari ai bărbatului, nu numai posteriori, dar chiar și celor anteriori căsătoriei.

Această ipotecă a trecut apoi și în Codul Napoleon, sorgintea Codului nostru actual, dar în Codul Napoleon, ipoteca privilegiată a femeii se

restrânge numai față de creditorii ipotecari posteriori căsătoriei și cei chirografari anteriori sau posteriori, fără să se întinză și față de ipotecarii bărbatului, anteriori căsătoriei, spre deosebire de dreptul Justinian. În Codul nostru actual, pe lângă acestea, ipoteca legală și generală a femeii luată din Codul Napoleon, e supusă formalității transcripțiunii, care îi dă publicitatea necesară față de terții. Care din aceste două sisteme, este cel urmat de legiuitorul Caragea?

Părerea unora este că și în Condica lui Caragea, conform *tradițiunii justiniane*, femeia avea un adevărat drept ipotecar general și tacit asupra tuturor bunurilor prezente și viitoare ale soțului său, pe temeiul căruia putea urmări, spre restaurarea zestre sale, bunurile bărbatului alienate unui terțiu (G. Danielopolu, *Fragmente II*, pag. 194).

După o altă părere însă, stabilită și de jurisprudența ce adnotăm, excepțiunile fiind de drept strict, dreptul ce ese din comun nu poate fi îngăduit în lipsa unui anume text de lege (comp. §§ 1640, 1646, 1649 și 1997 din Condica lui Calimach, cum și § 19 din capul XXXIII despre zestre, colecțiunea Donici a legilor Impărătești, texte cari în legiuirea Moldovei consacra în mod precis soluțiunea contrară).

Din contră, singurele texte aplicabile materiei din Condica lui Caragea, se opun formal unei atari soluțiuni.

Gr. V. Maniu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ILFOV, Secția I

Audiența de la 17 Maiu 1901

Președenția D-lui AUREL D. PROCOPIU, Judecător

G. Ioanid cu N. Ioanid

Sentiința civilă 343/901

Urmărire imobiliară.— Indestularea creditorului urmărit din imobilul adjudecat.— Dacă adjudecatul poate pretinde, în baza ordonanței de adjudecare, și proprietatea altor imobile ale debitorului alăturate cu imobilul ipotecat.

Urmărire imobiliară.— Cu ce avere răspunde debitorul.— Determinarea imobilelor ce trebuiesc vândute.— (Art. 505 și următorii din Pr. civilă).

Proprietate.— Dacă transmiterea actelor de proprietate cui-va îi transmite și titlul de proprietate.

Faliment.— Avera falitului.— Cui aparține.— Dacă poate fi depozat fără forme.

Inceput de dovadă scrisă.— Inscris nesemnăt.— Dacă constituie un inceput de dovadă scris.— Condițiuni.

Convenții sau contracte.— Cum trebuiesc executate.— (Art. 948 și 970 din Codul civil).

Faliment.— Vechiul Cod comercial.— Incapacitatea falitului.— Indinderea ei.— (Art. 332 din vechiul Cod comercial).

Convenții sau contracte.— Ce este esențial într-o convenție.— Executarea lor.— Dacă se poate dovedi cu martori și prezumțiuni.

1. Când creanța creditorului ipotecar a fost integral

achitată prin vânzarea imobilului ipotecat și urmărit, achizitorul aceluși imobil dobândește aceleași drepturi ce avea și predecesorul său — creditorul ipotecar, — nimeni neputând transmite altuia drepturi mai întinse și altele de cât avea și are el însuși.

Ast-fel acel achizitor nu poate pretinde, în baza ordonanței de adjudecare, că a devenit proprietar și pe alte imobile ale debitorului urmărit, imobile situate în vecinătatea sau alăturate cu imobilul ipotecat, mai cu seamă când se constată că aceste imobile au fost cumpărate de debitor în urma constituirei ipotecei, întru cât asemenea imobile nu pot fi considerate ca niște îmbunătățiri aduse imobilului ipotecat.

2. Debitorul răspunde cu toată averea sa mobilă și imobilă și decî i se poate urmări de o dată toată averea atunci când creanța nu se acoperă din imobilul ce a fost ipotecat, însă această urmărire este și ea supusă la oare cari formalități, nu este lăsată la capriciul și chipzuiala adjudecatarului.

Ast-fel imobilele ce trebuiesc vândute trebuie să fie bine determinate și individualisate pentru a se înlătura ori ce îndoială.

3. Imprejurarea de a fi transmis cui-va, — indiferent prin ce mijloace, — actele de proprietate ale unui imobil, ce aparține legalmente altuia, nu poate conferi deținătorului actelor un titlu de proprietate, căci transmiterea dreptului de proprietate se operează în alte moduri de cât acela al deținerii materiale a unor acte, titlul fiind faptul juridic care transmite proprietatea, iar actul, înscrisul care constată existența titlului.

4. Dreptul asupra averii unui falit 'l au toți creditorii, și falitul nu poate fi deposedat de averea sa de cât cu îndeplinirea formelor cerute de lege.

5. Legea nu cere, pentru ca un înscris să serve ca început de dovadă scrisă, ca acel înscris să fie semnat ci numai să emane de la partea căreia i se opune.

6. Convențiunile trebuiesc executate de părți cu bună credință, adică așa cum le-a fost intențiunea și scopul ce 'și-au propus.

7. Incapacitatea falitului, sub vechiul Cod comercial, este numai relativă și nu i se ridică de cât dreptul de a administra și dispune de bunurile sale, putând însă să se învoiască cu un creditor ipotecar al său, ale cărui drepturi erau decî asigurate și invariabile, ca să lichideze falimentul rescumpărând toate creanțele, căci art. 332 din menționatul Cod oprește numai înțelegerea unui creditor chirografar fie cu falitul, fie cu o altă persoană, în scop de a trage el profit în fraudă masei credale.

8. Intr'o convențiune esențialul este îndeplinirea condițiunei iar nu forma sub care se îndeplinește.

9. În principiu ori-ce fapte materiale pot fi stabilite prin martori, și decî și prin presumpțiuni.

Ast-fel, executarea unei convenții fiind un fapt material, se poate dovedi prin martori și presumpțiuni.

S'au ascultat: d-l avocat Toma Stelian din partea lui Gheorghe Ioanid, precum și d-nii avocați Petru Missir și Ion G. Poenaru-Bordea din partea lui Nicolae Ioanid.

Tribunalul,

Asupra acțiunilor intentate de G. Ioanid, prin petițiunea înregistrată la No. 3978, din 5 Februarie 1900, și de către N. Ioanid, prin petițiunea înregistrată la No. 6099, din 21 Februarie 1900, reciproc unul contra altuia,

cum și a cererei reconvenționale făcută de G. Ioanid la audiența din 3 Martie 1900, afaceri declarate conexe prin jurnalul cu No. 3381 din 15 Martie 1900;

Având în vedere că G. Ioanid, prin acțiunea sa cere ca fratele său N. Ioanid, să 'i restituie actele și documentele a 7 locuri din strada Țăranilor, anume specificate în petițiunea introductivă de instanță; că N. Ioanid, prin acțiunea sa cere ca fratele său G. Ioanid, se evacueze grădina, casele și tot coprinsul lor din str. Polonă No. 126 mai înainte 104 și denumită Breslea, ca fiind singurul și absolutul lor proprietar; iar G. Ioanid, prin cererea reconvențională la această acțiune, reclamă a i se recunoaște lui dreptul de proprietar asupra aceluși imobil;

Având în vedere actele prezentate, concluziunile părților și lucrările din dosarul cauzei;

În ce privește acțiunea pentru cele 7 locuri din strada Țăranilor:

Având în vedere că reclamantul G. Ioanid, 'și întemează cererea sa pe următoarele motive:

1. Locurile au fost cumpărate de mine și pe numele meu;

2. Actele de cumpărare în regulă, dovedesc aceasta;

3. Le-am stăpânit și stăpânesc neîntrerupt de la cumpărarea lor și până azi;

Având în vedere că intimatul N. Ioanid, la această cerere face următoarele obiecțiuni:

1. Nu contestez ci recunosc că locurile acestea au fost cumpărate de fratele meu G. Ioanid, la epocile arătate, dar au devenit proprietatea mea în anul 1875, când am cumpărat grădina Breslea;

2. Locurile acestea erau încorporate cu grădina și decî prin ordonanța de adjudecare a tribunalului de Notariat cu No. 362/75, devenind proprietarul grădinei, am devenit și asupra lor și ca dovadă actele de proprietate sunt în stăpânirea mea;

3. Fratele meu G. Ioanid, fiind atunci falit și toate bunurile sale mobile și imobile, urmând a fi și fiind vândute, n'a mai rămas nimic în proprietatea sa;

4. Chiar din corespondența urmată între noi frații, se vede G. Ioanid, 'mă recunoaște calitatea de proprietar, asupra locurilor;

Având în vedere că din acte și debaterile urmate în cauză se constată în fapt următoarele:

În anul 1874, Gheorghe Ioanid, comerciant de frunte pe atunci, exercitând comerț de librărie de foarte multă vreme, în asociațiunea ginerului său, Al. Spirescu, dintr'o împrejurare saua alta, firma cade în stare de faliment (7 August 1874);

Din inventarul dresat cu acea ocaziune, se vede la pasiv suma de 605,282 lei, și activ suma de 798,791 lei; sfătuit, saua după propria 'i chibzuială, G. Ioanid, ne făcând concordat, la 20 Februarie 1875, se încheie actul de unire, se procedează la liquidarea averii falimentului și la 12 Martie 1875 după cererea și pentru acoperirea creanței ipotecare de 126000 lei vechi a lui N. Rădulescu, se scoate în vânzare grădina Breslea. Se adjudecă definitiv asupra lui G. St. Solacolo, cu prețul de 51050 lei noui și după declarația făcută de aceasta și primită de tribunal, ordonanța de adjudecare se face pe numele lui N. Ioanid, care depusese recepisa casei de depuneri No. 86857 în valoarea sumei arătate;

Având în vedere că reclamantul G. Ioanid, în dovedirea acțiunei sale prezintă următoarele acte:

1. Actul de cumpărarea locului din str. Țăranilor No. 17 și 19, intervenit între Marghioala Mărculescu, și Gheorghe Ioanid, librar pe prețul de 750 galbeni, transcris în registrele tribunalului Ilfov, secția III-a sub No. 473 din 8 Iunie 1871;

2. Actul de cumpărarea locului din str. Țăranilor No. 39 intervenit între Anghel Manovică și Gheorghe Ioanid, librar, transcris de tribunalul Ilfov sub No. 312 din 1 Iulie 1864;

3. Actul de cumpărare al locului de lângă grădina

Breslea, mahalaua Icoanei, intervenit între Gheorghe Popescu și Gheorghe Ioanid, librarul, transcris sub No. 465 din 1 Noembrie 1864;

4. Actul de cumpărarea locului de lângă grădina Breslea intervenit între Hrisița Preoteasa și Gheorghe Ioanid, libraru, transcris sub No. 453 din 23 Octombrie 1864;

5. Actul de adjudecațiune al tribunalului Ilfov, secția III-a cu No. 40 al locului din strada Țăranilor, cum-părat de Gheorghe Ioanid, libraru la 30 Septembrie 1863, averea debitorului Iosef Tott;

6. Ordonanța de adjudecare a tribunalului Ilfov, secția III-a No. 39/72 a locului din strada Țăranilor No. 55 averea lui Nicolae Dumitru, cumpărată de Gheorghe Ioanid;

7. Actul de cumpărarea locului din ulița Țăranilor No. 63 intervenit între Apostol Bratu și Gheorghe Ioanid, libraru, transcris în registrul tribunalului Ilfov, secția III-a sub No. 520 din 20 Noembrie 1873;

Având în vedere că separat pentru fie care act, reclamantul prezintă și certificatele tribunalului de Notariat sub No. 9196, 9197, 9198, 9199, 9201, și 9200 din anul 1899, corespunzătoare locurilor mai sus arătate din care se constată că asupra menționatelor imobile, nu s'au operat nici o mutațiune și nu sunt grevate de nici o sarcină;

Având în vedere că oșebit de aceste acte reclamantul mai înfățișază două certificate ale percepției circumscripției 3-a București cu No. 3443 și 3720/900, constătătoare că acele locuri din strada Țăranilor sunt scrise pe numele de G. Ioanid, figurează în roluri deosebite de imobilul din strada Polonă No. 126 (grădina Breslea) care poartă numărul 91 și 92; iar locurile având No. 325, 339, 672 și 673, și arătându-se și venitul la care sunt impuse;

Că tot referitor la aceste locuri, reclamantul mai produce două acte, un bilet din partea Primăriei comunei București, sub No. 1654 din 8 Iunie 1883 prin care se dă autorisația lui G. Ioanid a face reparațiuni radicale la casele din strada Țăranilor cu No. 31 cum și o carte de judecată cu No. 1110 din 16 Decembrie '97 a judeului ocol. II București, prin care Gheorghe Ioanid este achitat de contravențiunea ce i se impută, în calitate de proprietar al imobilului din strada Țăranilor No. 43;

Având în vedere că față cu cele ce preced, intimatul N. Ioanid, opune în primul rând, ordonanța cu No. 372 din 1875 a tribunalului Ilfov, secția Notariat și deținerea de fapt a actelor de proprietate enumerate mai sus, alegând că de la acea dată —vânzarea grădinei— a devenit și proprietarul locurilor;

Că deci chestiunea se reduce la a se ști dacă prin ordonanța de adjudecare invocată s'au vândut și se putea vinde și acele șapte locuri său numai grădina Breslea;

Având în vedere că prin acea ordonanță mijlocită în urma demersului făcut de către N. Rădulescu—creditor ipotecar asupra grădinei Breslea, încă din anul 1861,—s'a vândut imobilul ipotecat, îndestulându-se creditorul urmăritor cu suma de 51050 lei noi oferiți de Gh. St. Solacolo, și plătiți de Nicolae Ioanid;

Considerând că din momentul ce altă avere imobilă a debitorului G. Ioanid, n'a mai fost urmărită de N. Rădulescu, ne mai fiind nevoie, urmează a se vedea dacă acele 7 locuri, erau și puteau fi coprinse în acea ordonanță, considerate ca încorporate cu grădina și vândute în același timp;

Având în vedere că întru cât creanța creditorului ipotecar, a fost integral aquitată prin vânzarea imobilului afectat și urmărit, achisitorul aceluși imobil,—N. Ioanid,—a dobândit aceleași drepturi, ce avea și predecesorul său, nimenea ne putând transmite altuia drepturi mai întinse și altele de cât avea, și are el însuși;

Având în vedere că grădina Breslea, a fost cumpărată de G. Ioanid, în anul 1856, ipotecată lui N. Rădulescu, în anul 1861; iar locurile au fost cumpărate

succesiv în anii 1863, 1864, 1871, 1872 și 1873, deci în urma constituirei ipotecei;

Considerând că este curios dacă nu inadmisil a presupune că dacă mai târziu debitorul a dobândit, sub ori-ce titlu, alte imobile ce se găesc în vecinătate imediată cu cel ipotecat (grădina Breslea) toate acele imobile unele având și case pe densesle, prin simpla împrejurare că se găesc în apropierea imobilului ipotecat, să fie considerate ca încorporate în acel imobil și ca vândute de odată;

Că în această stranie ipotesă ar urma a se decide că dacă două sau mai multe corpuri de clădiri se găesc în interiorul aceluiași curți, de și proprietarul a ipotecat numai una din ele, totuși la executarea actului de ipotecă să fie deposedat de tot ce se găsește împrejmuit;

Că negreșit cu acest mod, de a vedea, art. 1877 C. civ. care prevede că, «ipoteca se întinde asupra tuturor ameliorațiunilor survenite, în urma constituirei imobilului ipotecat» — și-ar avea aplicațiunea, nu în sensul că acele ameliorațiuni se referă la îmbunătățirile imobilului, ci, la situațiunea personală a debitorului, care dobândind și alte imobile, pozițiunea lui materială devine mai puțin critică și deci se ameliorează; Or, o așa interpretare, ar fi de domeniul pur al fantasiei;

Că fără îndoială se poate urmări de o dată toată averea debitorului, atunci când creanța nu se acopere din imobilul ce a fost ipotecat; de oare-ce debitorul răspunde cu toată averea sa mobilă și imobilă; dar această urmărire, este și ea supusă la oare-cară formalități nu lăsată la capriciul și chibzuiala adjudecatorului; că în casuri de asemenea natură conform art. 505 și următorii Cod. pr. civile, imobilele ce trebuiesc vândute urmează să fie bine determinate și individualisate, pentru a înlătura ori-ce dubii, ceea-ce prin ordonanța de adjudecare invocată nu s'a făcut, procesul-verbal de situațiune fiind referitor numai la grădina Breslea, iar descrițiunea imobilului, conform cu actul de ipotecă; or, la acea epocă, locurile nu erau încă cumpărate;

Considerând că întru cât din acte și de fapt se constată că grădina Breslea, și cele șapte locuri au fost separat cumpărate de G. Ioanid, și la epoci diferite, deosebite prin situațiunea lor, că și în rolurile de contribuțiuni, posibilitatea de încorporare și de vânzare a locurilor în același timp cu grădina, este exclusă și deci obiecțiunile defendorului cu privire la ordonanță, înlăturate ca fără temei;

Având în vedere că în ceea ce privește obiecțiunea «că și sindicul falimentului ar fi asistat la vânzarea grădinei Breslea, și deci a consimțit și la vânzarea locurilor»; îndatorire—ce de alt-fel avea,—de a fi față—din aceasta nu se poate deduce că și sindicul ar fi înțeles așa precum voește a înțelege astă-zî defendorul și în ori-ce cas, prezența sindicului nu poate fi equivalentul îndeplinirii unor formalități esențiale, ce urmau să fie executate, dar care nu se ved a fi fost făcute;

Considerând că în ceea ce privește obiecțiunea defendorului, că ar fi proprietarul locurilor din momentul ce i s'a transmis și deține actele de proprietate, această alegațiune încă nu poate fi întemeiată întru cât împrejurarea de a se fi transmis cui-va,—indeferent prin ce mijloace—actele de proprietate a unui imobil, ce aparține legalmente altuia, nu poate conferi deținătorului actelor un titlu de proprietate, căci transmiterea dreptului de proprietate, se operează în alte moduri în cât acel al deținerei materiale a unor acte,— în care d'altmintrelea numele lui N. Ioanid, nu se vede nică-erî figurând, — titlul fiind faptul juridic care transmite proprietatea; iar actul, înscrisul, care constată existența titlului;

Că de alt-fel chiar dacă însuși G. Ioanid, ar fi încredințat lui N. Ioanid, acele acte, dreptul său de proprietate asupra locurilor a rămas intact și inalterabil

întru cât N. Ioanid, nu dovedește nici un fapt juridic ce s'ar fi petrecut între dânsii;

Că în ce privește obiecțiunea că G. Ioanid, odată căzut în faliment, nu mai putea păstra nimic pentru sine, și deci ori-ce se stăpânește astăzi, îi aparține lui N. Ioanid, este iarăși neîntemeiată, căci dacă masa credală pentru un motiv sau altul, n'a vândut atunci întreg patrimoniul falitului, ceea ce a rămas nevândut, dacă nu aparține și se stăpânește în mod legal de către G. Ioanid, totuși nu poate fi deposedat, fără îndeplinirea formelor cerute, și în ori-ce caz, dreptul la acea avere avându-l toți creditorii, iar nu numai N. Ioanid, care nu poate vorbi în numele tuturor, întru cât mai sunt și alții, ori câți ar fi, deci, nu poate pretinde că îi aparține exclusiv d-sale;

Având în vedere că N. Ioanid, prin ultima obiecțiune invoacă corespondența din anii 1884 și 1885 care ar fi o recunoaștere din partea lui G. Ioanid;

Având în vedere că din scrisorile exitate și anume din cea cu data de 20 Ianuarie 1895, adresată de către N. Ioanid, fratelui său G. Ioanid, se vede că cel d'înteu cere celui-l'alt actul încredințat și l'învită a-î l'restitui de urgență; de oare-ce este proprietarul locului, coprins în acel act, încă de la 1875, contrariu va lua măsură;

Având în vedere că scrisoarea lui G. Ioanid, cu data de 25 Ianuarie acelaș an, adresată fratelui său N. Ioanid, ca răspuns la scrisoarea menționată și cu următorul răspuns: «Frate sunt mult amărât și bolnav, văzând cele ce-mi scrii prin biletul de la 20 curent, mă mir de nerăbdarea d-tale și nu înțeleg de loc de ce gânduri ești preocupat, căci eu nu văd nici o cauză care să te pue pe gânduri ca acele ce coprind biletul d-tale, te știam mai mărinimos și pare că te-ai schimbat, de ce și pentru ce, rămâne să ne deslușim mai bine când ne vom întâlni. Dumnezeu să ne lumineze cugetele spre bine»;

Considerând că de și nu poate fi exclusă posibilitatea că cine-va — printr'un limbajiu mai mult sau mai puțin violent, — să pretindă că este proprietarul unui său mai multor imobile, urmează însă a se vedea dacă prin simpla sa voință sau dorință, acel cine-va își poate constitui un titlu;

Că neapărat ori cum ar fi exprimată acea dorință sau voință — firească de alt-fel multor persoane — nu poate avea vre-un efect juridic, întru cât dreptul de proprietate se dobândește în alte moduri de cât cel enunțat, care nu produce un fapt juridic și deci N. Ioanid, invocând propria-i scrisoare, pentru a-și stabili un drept, obiecțiunea este lipsită de ori-ce fundament;

Că în ce privește cea d'a doua scrisoare a lui G. Ioanid, departe de a constitui o recunoaștere din partea lui G. Ioanid, este din potrivă o protestare și nedumerire din partea acestuia, când vede de ce gânduri este preocupat fratele său N. Ioanid, căci cum alt-fel s'ar putea explica cuvintele: «nu înțeleg, de loc, de ce gânduri ești preocupat»;

Că negreșit, acele cuvinte nu se pot raporta de cât la mirarea, grija și temerea ce-i inspiră lui G. Ioanid, scrisoarea din 20 Ianuarie 1895, a fratelui său, unde N. Ioanid, se erija ca proprietar, pretențiune la care G. Ioanid nu putea consimți, dar printr'o formă personală sau impersonală sub influența împrejurărilor nefavorabile lui, caută a-și apăra și drepturile sale, și a satisface pentru moment și exigențele fratelui său, până la vremuri mai bune;

Căci de și G. Ioanid, se execută dând actul, ce i se cerea, nicăeri însă vre-o frasă sau vre un cuvânt unde să zică și să recunoască că N. Ioanid este proprietar, că actul este al acestuia;

Că de alt-fel tocmai acea nerăbdare și grabă a lui N. Ioanid, de a-î restitui imediat acel act și tonul ce ia, cum și răspunsul lui G. Ioanid, justifică în deajuns

că cel dinteu gândea și cerca să devie proprietar, iar G. Ioanid știa că el este proprietarul, era surprins de gândul fratelui său, și vrea deslușirea;

Că ast-fel fiind din cele ce preced, G. Ioanid, făcând dovadă deplină, a acțiunii sale, iar obiecțiunile defendorului, constatându-se ca neîntemeiate, acțiunea devine fondată și urmează să fie în totul admisă.

Asupra acțiunilor privilegiate la grădina Breslea:

Având în vedere că Niculae Ioanid, cere evacuarea grădinei pentru următoarele motive:

1. Am devenit proprietar asupra acelei grădinii prin ordonanța de adjudecare cu No. 362/75;

2. Dacă Gheorghe Ioanid, a continuat, să stea în grădină, este datorită generosității mele, l'am tolerat;

3. Declarația ce invoacă fratele meu Gheorghe Ioanid, nu m'î poate fi oposabilă, fiind un proiect abandonat, și în ori-ce caz, o convențiune nulă, întru cât la acea epocă G. Ioanid, era falit;

4. Scrisoarea din 2 Iulie 1884 emanând de la fratele meu G. Ioanid, invederează dreptul ce reclam;

Având în vedere că G. Ioanid, prin cererea reconvențională și obiecțiunile formulate la acțiunea lui N. Ioanid, invoacă următoarele:

1. Ordonanța de adjudecare fiind consecința unei învoeli, dintre noi frații, executată în totul, n'a putut conferi fratelui meu, titlul ce pretinde;

2. Prin convențiune se stabilea că grădina Breslea să rămână în patrimoniul meu, și de fapt așa s'a petrecut, căci tot timpul de atunci și până acum cel care a stăpânit și s'a purtat ca un adevărat proprietar, am fost numai eu;

3. Corespondența invocată încă nu poate constitui un titlu fratelui meu, prin ea ne făcându-se nici un fel de recunoaștere;

Având în vedere că din actele și debaterile urmate în cauză, se constată în fapt următoarele:

Grădina Breslea a fost cumpărată de către G. Ioanid, la anul 1856, cu prețul de 2100 galbeni, de la Marele Agă Pană Băbeanu, prin act în regulă trecut în condica de vânzare a Tribunalului Ilfov sub No. 447 din 1856. La 1861 G. Ioanid, ipotecează grădina Breslea, precum și partea sa din hanul Goleșcu, lui N. Rădulescu; La 1874 când G. Ioanid cade în faliment, în afară de grădina Breslea, proprietate exclusivă a sa, mai era proprietar în indivisiune cu fratele său N. Ioanid, asupra averei părintești compuse din mai multe imobile și anume: Hanul Goleșcu, imobilul din str. Lipșcani cu clădirii pe el, casele părintești de sub Mitropolie, și două vii din dealul Bărbătescului.

Partea indivisă a lui G. Ioanid, în imobilele arătate cum și grădina Breslea, devenise deci gajul comun al masei credale și urma a fi vândută. Atunci pe de o parte pentru a ajuta pe un frate aflat în o așa tristă situațiune și care îi ceruse sprijinul; iar pe d'alta a nu lăsa poate, ca averea părintească să cadă în mânele streinilor, N. Ioanid, intervine în mod cinstit și însuflețit de cele mai frumoase și laudabile sentimente frățești, încheie o învoială cu fratele său G. Ioanid, scriind cu propria-i mână un act redactat de def. Em. Pake Protopopescu, intitulat «Declarațiune».

Prin acea declarațiune G. Ioanid, după ce începe prin a-și exprima grațitudinea sa către N. Ioanid, fratele său, care intervine cu creditul său moral și material spre a mijloci aranjarea cu creditorii și arată cum se va procedea cu cumpărarea creanțelor se declară următoarele:

Spre a se constata la timp ceea ce am convenit împreună, spre indicatul scop, am scris aci punctele principale stabilite între noi de comun acord:

1. Fratele meu va cumpăra și va lua pe seama sa cu propriile sale mijloace, toate, sau majoritatea creanțelor mele pasive, după cum se va putea învoi în parte cu fie-care din creditorii firmei mele și ai mei personali;

Va deveni dacă se va putea unicul meu creditor investit cu toate creanțele câte figurează asupra mea și ast-fel încheind act de unire va liquidă toată averea mea, cum interesul 'l va povățui ;

2. Cu această ocazie fratele meu Nicolae Ioanid, declară stinse procesele ce au fost născute între noi, pentru moștenirea părintelui nostru, cât și pentru creanța d-sale ipotecară, cum și pentru creanța ipotecară a d-lui N. Rădulescu, regulăm cele ce urmează :

Fratele meu va plăti către moștenitorul lui N. Rădulescu, suma creanței ipotecare și se va subroga în locu'i ; — drept această creanță ipotecară, și drept creanță ipotecară proprie a d-sale, întregul han numit Goleșcu, și tot locul cu toate clădirile de pe dânsul, din strada Lipsanî, ce se află ipotecat la d-lui, precum și casele părintești de sub Mitropolie și două vii din Dealul Bărbătescului, vor deveni proprietate a fratelui meu, coprinzându-se în aceste imobile și satisfacerea tuturor pretențiunilor dintre noi, atât din moștenire cât și altele până astă-zî cari rămân stinse, etc.

3. Fratele meu cu chipul acesta, după liquidarea averei mele, primindu-și sumele debursate și devenind proprietar asupra hanului Goleșcu, și locul din Lipsanî, dacă va fi acoperit precum mai sus s'a zis'mi va preda creanțele achitate ;

Aceasta fiind libera mea voință, cu care a convenit și fratele meu N. Ioanid, ne-am subscris astă-zî la . . .

La 20 Februarie 1875 se face actul de unire ; tribunalul 'l confirmă, dispunând liquidarea averei falitilor care se și vinde prin licitație publică. Nicolae Ioanid, răscumpărase aproape unanimitatea creanțelor falimentului ;

La 21 Aprilie 1875, Nicolae Ioanid, devine adjudecatarul grădinei Breslea ; iar G. Ioanid, continue a stăpâni grădina Breslea dându-i mai târziu numele de «Grădina Gheorghe Ioanid».

După încheierea operațiunilor falimentului și mult în urmă Nicolae Ioanid, înlesnește fratelui său Gheorghe Ioanid, diferite sume de bani, fie pentru măritișul fie-căria din cele trei fete, fie cu alte ocaziuni, dându-i în scopul arătat la 12 Martie 1891 numai pentru măritișul unia din ficele lui G. Ioanid, Alexandrina, — suma de 22000 lei, — despre sumele avansate în urmă, ca și despre cele rezultate din liquidarea falimentului, nu s'a făcut nici o socoteală între frați ;

La 5 Februarie 1900, Gheorghe Ioanid, pornește judecată contra fratelui său N. Ioanid, și apoi în urmă și Nicolae Ioanid, contra fratelui său G. Ioanid.

Având în vedere că cestiunea se reduce la a se ști dacă convențiunea ce se invoacă 'și are existența, dacă era valabilă și dacă s'a executat în fapt și în ce anume mod ;

Având în vedere că G. Ioanid, în dovedirea acelei învoeli a prezentat un act, nesemnat de nimeni dar pretinzând că este scris în întregime de Nicolae Ioanid ;

Având în vedere că în ceea ce privește existența materială a actului care constată învoiala dintre frați, N. Ioanid, la interogatorului ce i s'a făcut, recunoaște că actul este scris de el, dar în ce privește conținutul actului, declară că nu i s'a dat nici o urmă ;

Având în vedere că întru cât legea nu cere ca un înscris,—pentru a servi ca început de probă scrisă,— să fie semnat ci numai să emane de la partea căreia se opune, tribunalul față cu recunoașterea lui N. Ioanid, prin jurnalul cu No. a încuviințat proba testimonială pentru a se stabili faptele materiale invocate, din care ar resulta acte de execuțiunea acelei învoeli ;

Având în vedere dispozițiunile art. 948 C. civ. care prescrie însușirile cerute pentru existența unei convențiuni, cum și dispozițiunile art. 970 C. civ. care prevede că, convențiunile trebuiesc executate de părți cu bună credință, adică așa cum le-a fost intențiunea și scopul ce 'și-au propus ;

Având în vedere că în ce privește capacitatea păr-

ților contractante, o aveau și unul și altul, căci G. Ioanid, de și în stare de faliment totuși incapacitatea în asemenea casuri fiind numai relativă, nu i se ridicase alte drepturi, de cât acele de a administra și dispoza de bunurile sale ; iar în ce privește pe N. Ioanid, incapacitatea sa n'a fost pusă în discuțiune ;

Că tot ast-fel și consimțământul părților este bine și valabil exprimat, întru cât Nicolae Ioanid, a scris și remis actul, decî cunoștea și împărțase conținutul, iar Gheorghe Ioanid, primind învoiala a păstrat actul și se prevalează de el ;

Că în ce privește obiectul acelei învoeli el este clar — arătat și determinat — liquidarea averei falitului ; — iar cauza — ajutorul desinteresat, dat de un frate mărinimos către cel-l'alt căzut în nenorocire. lucru permis și în dreptul pozitiv și de morală, nefiind nici oprit de lege nici contrar bunurilor moravuri sau ordinii publice ;

Considerând că în ce privește motivul de nulitatea acelei învoeli, basat pe dispozițiunile art. 332 vechiul Cod comercial, nu 'și poate avea aplicațiune întru cât, prin citatul articol, se vorbește despre cazul când un creditor chirografar, s'ar înțelege fie cu falitul, fie cu altă persoană, în scop de a trage el profit, în fraudă masei credale, modificându-și creanța ; iar prin convențiune N. Ioanid, care era creditor ipotecar, decî cu drepturi asigurate și invariabile, intervenea nu în acest scop, ci în acela de a răscumpăra toate creanțele falimentului salvând pe fratele său nenorocit, lucru de altmintrelea cunoscut și consimțit de aproape toți ereditorii ;

Că dar în așa condițiuni alcătuita convențiune nu poate fi isbită de nulitate ; iar existența și validitatea ei odată stabilită rămâne a se vedea de a fost și rămas un simplu proiect sau a fost executată ;

Având în vedere că din cele coprinse în învoială, se arată că N. Ioanid, să se subroage în drepturile lui N. Rădulescu, creditorul ipotecar al grădinei Breslea, iar drept echivalent, al acestei subrogări și a altei creanțe ipotecare privitoare la locul din str. Lipsanî, G. Ioanid, cedează și recunoaște lui N. Ioanid dreptul de proprietate asupra tuturilor celor-l'alte imobile specificate mai sus ;

Având în vedere că G. Ioanid abandonează toate cele-l'alte bunuri anume determinate, care devin proprietatea lui N. Ioanid, cu excepțiunea grădinei Breslea și a locurilor cari netrecând decî și ele în proprietatea lui N. Ioanid, rămân bine înțelese ca și în trecut proprietatea sa ;

Având în vedere că la licitațiunea publică pentru vânzarea grădinei Breslea, imobilul de și fusese adjudecat definitiv asupra lui G. St. Solacolo totuși ordonanța de adjudecare s'a făcut pe numele lui N. Ioanid ;

Având în vedere că întru cât N. Ioanid, nu se prezintă nici la licitațiunea provisorie nici la cea definitivă, aceasta învederează că nu era amator și nici decis a cumpăra cu orî-ce preț, pentru dânsul, căci în așa condițiuni nu putea avea siguranța necesară, că adjudecatarul definitiv, îi va ceda în urmă drepturile și decî ar fi concurat și dânsul și încă de la început ;

Că prețul cu care s'a adjudecat definitiv imobilul fiind întocmai cu cel ce datora debitorul probează că cei ce licitau nu erau de cât concurenți cari cunoșteașă împrejurarea și voiașă a avantaja pe G. Ioanid, căci cum alt-fel s'ar putea admite că la o așa vânzare, relativ destul de însemnată, atât la licitare cât și la supralicitare să figureze un singur concurent, și să ofere exact suma datorită ;

Că această împrejurare își are importanța și explicațiunea căci aceasta era suma la care N. Ioanid se obligase a plăti pentru a substitui lui N. Rădulescu și drept plata acestei sume, ceda G. Ioanid, partea sa indivisă din hanul Goleșcu, și cele-l'alte imobile anume determinate, era decî natural, a se căuta ca prețul să nu fie nici mărit nici micșorat, căci orî-ce diferență

de preț, în plus sau minus, ar fi fost în detrimentul lui G. Ioanid;

Că într-o dată N. Ioanid, face ca imobilul să nu treacă în mâni străine și devine el adjudecat în condițiunile arătate, cari sunt corespunzătoare celor conținute în act, prin aceasta nu se poate spune că nu a executat învoiala ce se invoacă;

Că negreșit într-o convențiune esențialul este îndeplinirea condițiunii iar nu forma sub care se îndeplinește și deci este indeferent dacă imobilele în speță s'au vândut prin licitație publică (G. Ioanid fiind falit), sau prin bună înțelegere, condițiunea fiind că N. Ioanid, să se subroage în drepturile lui N. Rădulescu și aceasta s'a făcut;

Că fără îndoială ar fi fost posibil ca N. Ioanid, să cumpere grădina pentru densusul și deci îndepărtarea concurenților cum și modul cum a reușit să obție ordonanța definitivă, să fi fost numai o abilitate a sa, dar această alegațiune nu este în concordanță cu nici un fapt, nu este susținută prin nici o împrejurare de natură a învedera o atare probabilitate sau posibilitate;

Având în vedere că N. Ioanid, devenind adjudecat asupra grădinei Breslea, nici a cerut a fi pus de portărel în posesiune și nici a manifestat vre-o singură dată intențiunea de a stăpâni fie sub orî-ce formă acea grădină;

Considerând că față cu toți și în tot-d'auna Gheorghe Ioanid, a făcut acte de adevărat proprietar stăpânind grădina, închiriind casele, și percepând veniturile, schimbând denumirea grădinei și dându-i numele său;

Că de și Gh. Ioanid, dă numele său grădinei deci se consideră ca proprietar, publicând neîncetat prin ziare, de și trec ani de zile în care Gheorghe Ioanid se erijează d'abinelea ca proprietar, N. Ioanid totuși rămâne imposibil și nu face nici un demers;

Având în vedere că martorii audiați, toți creditorii ai falimentului G. Ioanid, și însuși sindicul Ghițescu, persoane în condițiuni de a nu se pune în dubiū, sinceritatea afirmațiunii lor, declară că la toți și față cu toată lumea N. Ioanid, fie cu ocaziunea cumpărării grădinei, fie cu rescumpărarea creanțelor, spunea că pentru fratele meu și în interesul lui cumpăr și fac toate acestea;

Având în vedere că la audiență precum și în concludsiunile scrise N. Ioanid, față de arătările martorilor, a voit a da o interpretare celor declarate de acestia, alegând că într'adevăr a spus atunci cuvintele ce i se atribuesc, dar cumpărând pentru G. Ioanid, în interesul acestuia, nu înseamnă că a cumpărat pentru comptul lui G. Ioanid;

Că incontestabil ar fi curios, a se admite după cum se pretinde, că îndeplinirea întocmai de către N. Ioanid, a îndatoririlor ce și luase și se prevăd în învoială să fie rezultatul unei simple coincidențe;

Că, dacă mai târziu după ce convențiunea a fost executată, pentru motive care și pot avea o explicațiune, N. Ioanid, a revenit la alte sentimente mai puțin frățești, ca cele de odinioară aceasta nu înseamnă că o dorință sau un capriciu să poată înlătura efectele unei convențiuni deja executată;

Căci cum se poate admite și explica că de și G. Ioanid, nu era în realitate proprietarul grădinei și încă lipsit de orî-ce altă avere, totuși N. Ioanid, care nu încasase încă nici un băn din sutele de mii de lei, ce debursase pentru rescumpărarea acelor creanțe, după cum aleagă azi, să-i mai dea însemnate sume de bani, care exced cu mult limitele unui ajutor, în diferite rânduri și deosebite ocaziuni;

Că negreșit nu se poate face o învinuire lui N. Ioanid, despre modul cum înțelege a și întrebuița banii săi, dar, fără îndoială, aceste sume de bani, și erau date lui G. Ioanid, sau cu împrumut sau ca bine facere, și atunci dacă N. Ioanid, considera pe fratele său G. Ioanid, ca insolubil, pentru ce-l mai împrumuta; iar dacă era ca bine facere pentru ce precau-

țiunea de a cere și lua o chitanță așa de bine deslușită;

Că din contră este mult mai firesc că N. Ioanid, foarte experimentat, apreciind valoarea banilor și conștient de dreptul său, dacă s'ar fi considerat și ar fi fost în realitate el proprietarul grădinei, să nu îngăduiască pe G. Ioanid a stăpâni neîntrerupt grădina, a profita de întregul venit al imobilului, care crescuse treptat, să schimbe numele grădinei dându-i pe acel de G. Ioanid, și să-i mai dea lui G. Ioanid, și alte sume însemnate de bani;

Că fără îndoială dacă G. Ioanid ar fi fost îngăduit numai de milă ca să stea în grădină pentru a și sfârși acolo restul zilelor și a nu muri de foame după cum aleagă astă-zî N. Ioanid, această toleranță, pentru existența zilnică, nu putea merge până acolo, că G. Ioanid, să ia tot venitul grădinei ca și chiria caselor, și să useze de acel imobil, așa precum voia și credea el;

Că în ce privește argumentele invocate de N. Ioanid, relativ la fonciera plătită de densusul, la început, și cel dedus din împrejurarea că grădina a fost ipotecată la Creditul Urban tot de către N. Ioanid, ambele nu pot avea o forță probantă și de natură a și constitui un titlu, de oare-ce este firesc, că G. Ioanid, în situațiunea lui, s'ar fi găsit în absolută imposibilitate a putea satisface exigențele riguroase de la Credit, și deci era natural că N. Ioanid, care avea ordonanță pe numele său, să figureze în act; iar cât despre plata foncierii, faptul că a plătit și densusul nu implică ideea că ar mai fi proprietar, căci atunci acest drept de proprietate al său, a încetat de mult, de oare-ce azi fonciera nu se mai plătește de N. Ioanid, ci de către G. Ioanid;

Că din contră, argumentul invocat de N. Ioanid, privitor la ipotecarea grădinei, se întoarce în potriwa sa, căci densusul pretentează astă-zî că a făcut acea ipotecă pentru a ajuta pe fratele său la măritișul fetelor, dar, cum se întâmplă că N. Ioanid, din atâtea imobile câte avea și cu destulă avere, să ipotেকেze totuși tocmai pe acela, care era în stăpânirea lui G. Ioanid, și asupra căruia G. Ioanid, dacă nu era, dar cel puțin se credea a fi proprietar; Or, este mai probabil că imobilul fiind al lui G. Ioanid, și banii resultați din ipotecă urma să fie primiți tot de densusul, și pentru aceia N. Ioanid, și-a dat acele sume;

Că într-o dată această stare de lucruri care era cunoscută nu numai lui N. Ioanid, dar se petrecea în mod public în timp de aproape 25 ani și N. Ioanid, nu a luat nici o măsură, această esitare cel puțin, nu poate de cât a învedera că N. Ioanid, cunoscând realitatea faptelor, era în imposibilitate a face alt-fel, să pretindă că lucru altuia este al său;

Că în cât privesc scrisoarea din 2 Iulie 1884 nu poate fi vorba de recunoscere într-o dată prin ea G. Ioanid, anunță și roagă pe fratele său N. Ioanid, că s'au prezentat amatori pentru o parte din grădină și din cauză că și este rușine a mai eși în lume, nu se poate duce la locul unde urma să înălnească pe cumpărător, și deci să se ducă N. Ioanid, că d'alt-fel p'acolo și era planul lui G. Ioanid, a deschide stradă spre strada Țăranilor, ci din contră încă o dată G. Ioanid, și manifestă dreptul său, de proprietar, asupra acelei grădini; Că deci orî care ar fi nemulțumirea lui N. Ioanid, contra fratelui său G. Ioanid, și orî care ar fi faptul greșelii acestuia din urmă totuși nici una nici alta nu pot constitui pentru N. Ioanid un titlu legal care să-l îndreptățască a cere evacuarea grădinei;

Că dacă N. Ioanid, pretinde că ar avea să primească sute de mii de lei, de la G. Ioanid, din liquidarea falimentului, de ce a întârziat așa de mult și nici până azi n'a arătat fratelui său, acele socotelii, căci tocmai acest lucru l'a cerut și l'a cere G. Ioanid, — să și arate socotelile — iar N. Ioanid, n'a voit să corespundă unei asemenea dorințe și invitațiunii a fratelui său G. Ioanid;

Că în definitiv orî-cum ar fi în realitate lucrurile, fie că credința lui G. Ioanid, — de a nu mai datora nimic,

sau mai puțin din sumele ce pretinde fratele său N. Ioanid,—legitimată prin faptul că activul falimentului față cu pasivul presintă un excedent de . . . și că N. Ioanid, numai din revânzarea fondului librăriei ar fi avut un profit de aproape 200000 lei—ar fi absolut neintemeiată în fapt; și că N. Ioanid, are într'adevăr a primi de la G. Ioanid, sumele ce arată, totuși aceste pretențiuni de bani, ori-care ar fi valoarea lor, au a fi liquidate pe altă cale și în alt mod, de cum crede și voește azi Nicolae Ioanid;

Că ast-fel fiind, întru cât în principiu ori-ce fapte materiale, pot fi stabilite prin martori și deci și prin presumpțiuni, și din momentul ce executarea unei convențiuni, este un fapt material, iar din presumpțiunile ce rees din faptele și instrucțiunea afacerii, precise, grave, și în concordanță cu actele produse și declarațiunile martorilor, stabilindu-se că acea convențiune a fost executată, acțiunea lui N. Ioanid, urmează a se respinge și a se admite cererea lui Gheorghe Ioanid.

Pentru aceste motive în virtutea legii

Hotărește:

Admite acțiunea intentată de Gheorghe Ioanid, prin petițiunea înregistrată la No. 3973, din 5 Februarie 1900; în contra lui Nicolae Ioanid, și prin consecință, obligă pe Nicolae Ioanid, a restitui reclamantului Gheorghe Ioanid, în termen de 15 zile de când această sentință va rămânea definitivă, titlurile de proprietate ale celor șapte locuri ast-fel specificate:

1. Titlurile locului Marghioala Mălurescu cumpărat cu actul No. 473 din 1871;
2. Titlurile locului Anghel Manovică cumpărat cu actul No. 312 din 1864;
3. Titlurile locului Gheorghe Popescu, cumpărat cu actul No. 465 din 1864;
4. Titlurile locului Hrisița Preoteasa cumpărat cu actul No. 453 din 1864;
5. Titlurile locului Iosef Tott cumpărat cu actul No. 40 din 1864;
6. Titlurile locului Niculae Dumitru, cumpărat cu actul No. 39 din 1872, și
7. Titlurile locului Apostol Bratu cumpărat cu actul No. 520 din 1865; iar în cas de refus, se plătească reclamantului Gheorghe Ioanid, câte două sute lei pentru fie-care zi de întârziere;

Respinge acțiunea intentată de Nicolae Ioanid, prin petițiunea înregistrată la No. 6099 din 21 Februarie 1900, în contra lui Gheorghe Ioanid;

Admite cererea reconvențională făcută de Gheorghe Ioanid, prin petițiunea prezentată la audiența din trei Martie 1900, și prin consecință;

Recunoaște lui Gheorghe Ioanid, dreptul de proprietate asupra grădinei și caselor din strada Polonă No. 126 fost cu No. 104, numită mai înainte grădina Breslea, iar azi grădina Gheorghe Ioanid;

(ss) Aurel D. Procopiu, M. A. Balș, Gr. Pherekyde.

grefier (s) C. N. Răduleanu.

LĂMURIRE

Relativ la hotărîrea publicată în *Curierul Judiciar* No. 52 din 29 Iulie a. e. în procesul dintre Societatea Steaua Română și Ion Dumitrescu antreprenorul acciselor comunei Militari, primim următoarea scrisoare din partea Societ. Steaua Română:

Domnule Director,

În No. 52 al *Curierului Judiciar* cu data de 29 Iulie a'ți bine-voit a publica cartea de judecată No. 423, pro-

nunțată de judecătoria ocolului Snagov, în procesul societății noastre «Steaua Română» cu antreprenorul acciselor comunei Militari și spre surprinderea noastră citim la pag. 422 alin. 6 că printr'advocații ascultați din partea antreprenorului Ioan Dumitrescu, a fost și d. Eug. Stătescu, ceea ce este absolut inexact. În cele două ședințe cât s'a desbătut procesul onor. d. Eug. Stătescu nici nu a compărut în instanță, prin urmare nu a putut să pledeze, și nici chiar a fost mențiune de numele său. Această eroare ciudată nu s'a putut face de cât de cel ce a copiat exemplarul cărței de judecată ce vi s'a comunicat.

Pentru restabilirea adevărului vă rugăm să faceți cuvenita îndreptare în viitorul număr al onor. D-voastre gazete.

Primiți, vă rugăm, salutările noastre.

«STEUA ROMÂNĂ»

Societate anonimă pentru industria Petrolului
GEORGE I. BOAMBA

București 20/2 August 1901

Controlând afirmăm că d-l avocat Eug. Stătescu n'a luat parte la desbaterile procesului ci numai printr'o eroare de copist s'a trecut și numele d-sale printre avocați, când s'a copiat hotărîrea ce ni s'a trimis spre publicare.

BIBLIOGRAFIE

A apărut în Editura Ziarului «Curierul Judiciar»:

Convențiunile de extradare ale României

Precedate de un studiu asupra doctrinei extradării și urmată de formularele necesare, cum și de legea expulzării, de formularele relative la aceasta, cum și de regulamentul străinilor etc., etc.

Lucrarea e datorită d-lui ȘTEFAN R. SCRIBAN, membru de ședință la tribunalul Neamțu, cunoscut deja lumei juridice prin succesul obținut cu Codul civil Popular, cum și din articolele publicate în ziarul *Curierul Judiciar*.

PREȚUL LEI 2.50

Această lucrare este cercetată și aprobată de Ministerul de Justiție cu ordinul No. 2007/901.

DE VÎNZARE la librăriele: Socec & C-o, Leon Alcalay și L'Indépendance Roumaine din București, precum și la redacțiunea acestui ziar.

Rugăm pe abonații noștri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite, cât mai neîntârziat, direct către d-l Codreanu, la administrația ziarului în București, 6 Splaiul Brâncoveanu Voevod, prin mandat sau timbre poștale, sau în mâinile numai a vechilor încasatori autorizați: Manole Herişescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registrul cu matcă, prevăzute cu ștampila ziarului nostru.